

# טיב הקהילה

**פד' לך לך**  
 י' חשוון תשפ"ב  
 זמני הרלקת הגרות ומצ"ש  
 5:32 הדד'ג  
 6:42 מוצש"ק  
 7:18 ר"ת  
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה  
 סוק"ש א' 8:49 | סוק"ש א' 10:01  
 סוק"ש ב' 9:34 | סוק"ש ב' 10:31  
 זמנים לפי שעון קיץ |  
 נ"ח מס':  
**590**

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'  
 בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ  
 רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

## טיב הפרשה

### כל צעד קצוב מן השמים

נצטוה על כך הבין שרצונו של הקב"ה הוא שיתענה תחת ידו של לבן, ולכן קיבל מאהבה גזירתו של הקב"ה.

והדברים מתבטאים ביותר כשקרא יעקב את נשיו בשדה כדי להכניס אל הבריחה, שם סיפר להם אודות אביהם שהייל בו והחליף את משכורתו, ואודות זעמו כשראה שלא נתנו השי"ת להרע עמו, ולאחר מכן סיפר להם גם על הציווי שקיבל מן השמים לשוב אל ארץ אבותיו, והדבר לפלא ייחשב למה האריך לדבר אודות היחס שקיבל מאביהם, הרי גם אם היה לבן נוהג כאדם הגון הוטל עליהם הציווי העליון לעזוב את בית אביהם, ומאי נפקא מינא לן האריך התנהג אביהם כלפיו? אם לא שנאמר שרצה ללמדם שלא הסבל היא הגורמת לו לעקור את מושבו ולהתרחק מאביהם, שהרי הרבה שנים סבל בדומיה מתעלוליו, וכלל לא עלה על דעתו לעזבו, להיפך 'בכל כוחי עבדתי את אביכן', והייתי מסור בנאמנות לעבודתו, וזוהו הוכחה כי האמנתי שהכל בגזירת שמים, וזוהי הוכחה שאיני מתכוין לברוח אלא מפני הציווי העליון, כי כאמור מצער הנגזר לא מתחמקים.

שמעתי מיהודי אחד שבעודו אברך בעל משפחה סבל מאוד מזוגתו שהרבתה לצערו, והגיעו הדברים לכדי כך שכמעט ולא היה ביכולתו לשהות בביתו מפני רוע מעלליה, וכיון שרצה לישוב בשלום נתעורר בו רצון לגרשה ולבנות את ביתו מחדש, על אף שכבר היה אב לצאצאים, אך טרם גמלה ההחלטה בלבו ביקש ליהנות מעצת חכם ופנה להימלך עם הרה"צ רבי אשר פריינד ז"ל, ובבואו אל ר' אשר הרצה לפניו את סאת סבלו והפסיד שבעקבות מצבו מבקש לתת גט שבוקין ולהפטר אחת ולתמיד מכל תעלוליה וממעלליה.

אך רבי אשר הניעו מלעשות מעשה באמרו: הרי בזה המעשה הנך מכניס את גורל כל המשפחה בסכנה רוחנית, כי אי אפשר לדעת איזה קשיים יעברו על ראשם בעקבות הפירוד, ומי יודע אם לא יתנו אלו הקשיים את אותותם ביהדותם... ואם אין הקב"ה מזמין לך דרך ישרה לצאת על ידה מן המיצר אות הוא שרצונו שתתמודד עם אלו הקשיים ולא לברוח מהם, כי זהו לחיקון נפשך, ועל כן דע לך! שגם אם תנסה למלט נפשך מהם לא תגיע אל המנוחה, והקשיים ירדפו אחריך גם כאשר תבנה את ביתך מחדש, כי האשה השניה שהנך מקוה להינשא לה תהיה גם היא לך למוקש, ונמצא שמלבד הקשיים שיבואו ממילא תפסיד גם את הדורות אחריך, על כן חדל עצמך מזה הרעיון וקבל את רצון בוראך עליך באהבה ובתמימות.

שמע היהודי לעצתו של רבי אשר, והוא עצמו סיפר לי שבמסירות נפש ממש העביר הרבה משנות חייו בתנאים בלתי נסבלים, בידעו כי כל זה כדאי הוא לו כדי לגדל דורות נאמנים להשי"ת ולתורתו, ואמר לו שאחר שעבר את כל התלאות היו מודה ומשבח את הקב"ה שנתן לו דעת לשמוע לעצתו של רבי אשר, שהרי הצרות עוברים ואינם עוד, ואילו היה עושה מעשה היה חורץ בכך את גורל דורותיו שהשפעתה היתה לנצח נצחים...

### וַיֹּאמֶר לָהּ מֵלֶאֱדָר ד' שׁוֹבֵי אֶל גְּבֻרָתָךְ וְהִתְעַנִּי תַחַת

יְרִידָה: (טו, ט)

דברי המלאך באים ללמד פרק בעניני האמונה, ומה הם ההליכות הראויות להמאמץ שכל הנעשה בעולם הם בהשגחה העליונה. שהרי באמרה 'מפני שרי גברתי אנכי בורחת' (פסוק ח) גילתה שהעיניו אינה יפה לדעתה ואינה חפוצה בכך, והמלאך ששידל אותה לחזור לא ניסה להבטיח לה שמעתה ישתפרו תנאי השהיה במחיצת גבירתה, ולא הורה לה לשוב כי אם דוקא כדי להתענות תחת ידיה, כלומר, על אף שאינך חפוצה בכך, והיה זה סיבה לבריחתך מעתה תהיה זה סיבה שתשובי. כי אי אפשר לו לאדם להתחמק ממה שנגזר עליו, וגם אם יצליח להמלט מהסיבות המעוררים צערו, ימצאו לו מן השמים סיבות אחרות תמורתם, ובעל כרחו יענה אמן על הצער הנגזר עליו, מאחר שהיא גזירה היוצאת מפי מלכו של עולם, והיא בודאי לתיקונו ולטובתו.

ואפשר שזהו כוונת שאלתו של המלאך (לעיל פסוק ח) 'הגר שפחת שרה אי מזה באת ואנה תלכי' דהנה כשאמר 'הגר שפחת שרה' הרי ידע מקור בואה וניחא מה ששאל 'אנה תלכי' אך מה שייך לשאול אי מזה באת' הרי מקודם כבר גילה מקום בואה? אלא כיוון בכך לשבר את אזנה ולגלות לה שלא יוטב מצבה באמצעות בריחתה, ושאלה 'אי מזה באת?' כלומר הלוא הנך בא ממקום קושי וצער, ואם כן 'אנה תלכי?' להיכן פניך מועדות הרי בכל מקום שתבואי שמה תסבול זה הצער הראוי לך, אם בסיבה זו או אחרת, ואם כן עדיף שתשובי אל גברתיך ותתעני תחת ידיה, כי בכך הנך מגלה כי מאמינה את בהשגחה עליונה ותזכי לשכר על קבלת היסורים מאהבה.

אלו הדברים צריכים להיות יסוד מוצק לכל בר ישראל, כשמסבבים עליו מן השמים קשיים שונים למיניהם, ואינו מוצא דרכים ישרים ומהוגנים לצאת מן הסבך מוטל עליו לדעת שאות הוא שמן השמים חפצים שיתמודד עמהם ולא לדלג עליהם על ידי דרכים שאין דעת חכמים נוחה מהם, כהגר שרצתה לברוח משרה גבירתה שלא ביושר, ועליו לקבל את הדברים באהבה עד יעבור זעם וירחמו עליו מן השמים.

הנהגה כעין זו אנו מוצאים אצל יעקב אבינו, היה זה אחר ששהה בבית לבן עשרים שנה, ובמשך כל אלו השנים היתל בו לבן ובעיקר בששת השנים האחרונות שבהם החליף את משכורתו עשרת מונים, אולם בפועל לא נתנו הקב"ה להרע עם יעקב, וכפי שיעקב אבינו עצמו סיפר לנשיו [ראה בראשית לא, 2-3] וכתוצאה מזה נתעורר זעמם של לבן ובניו על יעקב, בניו טענו 'לקח יעקב את כל אשר לאבינו' וגם לבן עצמו הראה פנים זועפות ליעקב, ומובן מאליו שבמצב כעין זה לא רצה יעקב להישאר ולו ליום אחד במחיצתו של לבן, אולם התורה (להלן לא, ג) מספרת לנו שגם אחר כל הנזכר לא גנב יעקב את לבו של לבן הארמי עד שהקב"ה בעצמו ציווה 'שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך', כי כל עוד שלא

## טיב המערכת

### • כה יהיה זרעך •

תפילה היא כידוע אחד משלושת העמודים שעליהם העולם עומד, ולא רק כל העולם כולו תלוי בתפילה אלא כל אחד ואחד בפרטיות תלוי בתפילה, עלי תפילה אפשר לבטל גזירות קשות ועלי תפילה אפשר לשבר את הטבע ולזכות לישועות למעלה סדרך הטבעי הבעיה היא שרוב בני האדם אינם מודעים מספיק למעלת התפילה, אולי משום חסרון באמונה בהשי"ת אינו מאמינים שהקב"ה יושב ומקשיב לתפילתנו, אולי לא נראה לי הגיוני שהשי"ת יחולל שינוי הטבע בגלל שאני ביקשתי, אבל האמת אינה כך, האמת היא שכל תפילה של כל יהודי בכל מצב עולה ונשמעת לפניו יתברך, ולא זו בלבד, אלא שהשי"ת יושב ומצפה לשמוע את תפילותיו.

הקב"ה רצה לתת לאברהם אבינו ילדים זה ברור לנו, שהרי כל תכלית בריאת העולם היתה כדי שיבואו צאצאיו וילמדו את התורה ויקיימו מצוות, אבל בינתיים אברהם מתהלך ללא זרע וכשהקב"ה אומר לו 'שכרך הרבה מאוד', הוא אומר 'מה תתן לי ואנכי הולך עירי... הן לי לא נחת זרעי, ומיד אולץ אותה דבר ד' אליו לאמר לא ירשך זה כי אם אשר יצא ממך, כאן ד' הבטיח לו שיהיו לו ילדים אבל מתי הגיעה ההבטחה? רק אחרי שאברהם אבינו ביקש - התפלל, ועל כך כבר אמרו חז"ל שהקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים ולכן היו אמותיו עקרות, כך גם אצל אברהם עד שלא התפלל בצורה מפורשת לא נענה.

היה פעם יהודי אחד שהיה צריך לישועה וכשנכנס לאחד הצדיקים לבקש ברכת אמו לו הצדיק 'הקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים... אמר אותו יהודי: וכי אני כמו האבות והאמהות הקדושים? והרי אני אדם פשוט, וכאן הטעות של רוב העולם אנתו חושבים שמכיוון שאנחנו לא כמו אבותינו הקדושים אז התפילה שלנו לא חשובה, טעות גדולה הקב"ה יושב ומצפה לתפילה של כל אחד ואחד, ובפרט כשהיה צריך לישועה אל לו להצטנע ולומר מי אני ומה אני להיפך, עליו להתחזק ולהתפלל מתוך אמונה שהקב"ה מצפה לתפילתו ורוצה למלא את כל מחסורו.

(עפ"י סיב החדר - לך לך)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור  
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב  
 ההודעות

דין הפסק בשעת קריאת שמע ושאר דברים שבקדושה

- א. לכתחילה לא יפסיק באמצע קריאת שמע וישהה כדי שיעור לגמור את כולה, אפילו שלא מחמת אונס, ואפילו בשתיקה בעלמא, וכל הדינים הוא רק לענין ידיעבד (סי' ס"ה מ"ב סק"ד).
- ב. קראה קריאת שמע לסיווגין, דהיינו שהתחיל לקרות והפסיק בין בשתיקה בין בדיבור וזוהו וגמרה, אפילו שהה כדי לגמור את כולה, יצא (סי' א"א).
- ג. דעת המחבר דאפילו היה ההפסק מחמת אונס, יצא, וכי הרמ"א דיש אומרים דאם היה אונס, והפסיק כדי לגמור את כולה, חוזר לראש, והכי נהוג, וכן פסקו האחרונים (סי' א"א מ"ב סק"ד).
- ד. וטעם הי"א הוא, דבשלמא אם לא היה אונס שאם היה רוצה היה יכול לקרות, לא היה השתיקה ואפילו הדיבור הפסק, אבל באונס חשיבא השהייה הפסק, כיון שלא היה אז יכול לקרות (מ"ב סק"ד).
- ה. וכי במ"א דוקא אם האונס הוא מחמת שהאיש אינו ראוי, כגון שהוצרך לנקביו או שהמקום אינו ראוי כגון שמצא שם צואה או מי רגלים והוצרך לשהות עד שיציאונם, אבל אונס אחר כגון מחמת ליסטים וכו"ג, הוי כמו ששתק ברצון דלא חשיב הפסק לדעה זו (מ"ב סק"ד).
- ו. אם הפסיק בין פרשה לפרשה מחמת אונס, ושהה בה כדי לגמור כל הפרשיות, חוזר לראש (מ"ב סק"ד).
- ז. שיעור כדי לגמור את כולה, היינו שיעור הזמן שלוקח לקרות את שמע מראש ועד סוף, ואפילו עומד בסוף משערים כשיעור קריאת כולה (מ"ב סק"ד).
- ח. ומשערין שיעור השהייה לפי הקורא ולא לפי רוב אדם, בין להקל בין להחמיר (סי' א"א מ"ב סק"ד).
- ט. אם שהה בקריאת שמע אפילו רק כדי לגמור הפרשיות צריך לחזור ורק הקריאת שמע לבדה, אבל הברכות אפילו אם שהה בקריאת שמע כדי לגמור הפרשיות וגם הברכות אינו צריך לחזור, כי יש לנו לילך לקולא ולומר להברכות לא שייך לקריאת שמע (ביה"ד ד"ה חוה).
- י. אם הפסיק בברכת קריאת שמע בין ברכה לברכה, בכל גזוני אין צריך לחזור ולברך בדיעבד (מ"ב סק"ד).
- יא. בברכת קריאת שמע לא יחזור לראש הברכה שפסק בתוכה, אלא א"כ שהה כדי לגמור מתחילת ברכת יוצר אור עד גאל ישראל (מ"ב סק"ד).
- יב. ולכתחילה נכון לזוהר שלא ינגן הש"ץ הרבה בברכת קריאת שמע, באופן שיהיה בהפסק אחד כדי לגמור את כולה, שאז יצטרכו הקהל להפסיק הרבה בשתיקה על ידו (מ"ב סק"ד).
- יג. ולענין לענות קדיש או קדושה מותר לשהות בקריאת שמע אפילו כדי לגמור את כולה, ומשמע דזה דוקא אם הוא עומד בסוף ברכת אמת ויציב דהיינו אצל שירה חדשה, אבל אם עדיין לא הגיע לשירה חדשה, טוב יותר שיששה בסיווגין באמצע הברכה כמה פעמים פחות מכדי לגמור כולה (מ"ב סק"ד).
- יד. אם הוא רואה שהצבור יעברו זמן קריאת שמע ע"י אריכתם לא ימתין עליהם, אלא כיון שמתחיל ש"ץ ביצור אור הוא יתחיל לעצמו בלחש להתפלל כסדר עד אחר ד' אלהיכם אמת, ושם ימתין בשתיקה, ולא ידבר אפילו בדברי תורה עד שיגיע ש"ץ לאותו מקום ויתפלל עמו כסדר, וזה עדיף מלהמתין ב'יעונה לעמו ישראל' (מ"ב ושה"צ סי' ק"ב).
- טו. ונראה פשוט דה"ה בנשיאת כפים שייך בו כל זה הדין דשהה כדי לגמור כולה, ואם היה השהיה מחמת אונס, חוזר לראש הברכת כהנים (ביה"ד ד"ה קדא).
- טז. ושיעור דלגמור כולה בזה, היינו עצם הברכות השלשה מראש לסוף בלי אמירת הרבש"ע ויה"ו שאומרים הקהל, ואפשר דבמקומות שמנגיני הכהנים בעת האמירת הקהל, גם זה יש לחשוב בתוך השיעור (ביה"ד ד"ה קדא).
- יז. יש לזוהר בברכת כהנים שהוא מדאורייתא, שלא יאריכו אז הקהל באמירת התחנונים בעת הברכת כהנים, שעיי"ז שותקין הכהנים זמן הרבה באמצע הברכה (מ"ב סק"ד).
- יח. ומחמת זה טוב לעשות, כמו שכתוב בשם הגר"א, שיאמרו גם בפעם שלישית הרבש"ע ולא יה"ו האורן, כי בהרבה פעמים מצוי שאין הכהנים מנגיני כלל ורק עומדין וממתנין עד שיסיימו הקהל אמירתם, ועיי"ז יש לפעמים זמן כדי לגמור כולה (מ"ב סק"ד).
- יט. לכתחילה יש לזוהר מאוד בתפילה שלא יפסיק לשהות כדי לגמור כולה אפילו שלא מחמת אונס, ואפילו בשתיקה בעלמא, כי יש מחמירין בתפילה שאפילו בדיעבד צריך לחזור ולהתפלל (מ"ב סק"ד).

טיב השולחן

כח הברכה הנתונה לישראל

הברכה הניתן לישראל ולמברכיהם

בריש פרשתן (בראשית י"ב, א-ג) נצטוו אברהם אבינו להוכיח את אמונתו ואת התבטלותו להקב"ה, על ידי שיעוזב את ארצו ואת בית אביו ולנדוד אל המקום שהוא עדיין בלתי נודע לו. באותו מעמד הבטיחו הקב"ה על חמש חסדים, א. 'אעשך לגוי גדול' זוהי הבטחה על הזרע. ב. 'אברכך ופירש'י'. בממוץ. ג. 'אגדלה שמך' זוהי הבטחה שיזכה ל'שם טוב'. ד. 'היה ברכה' ופירש"י: שיהיו הברכות נתונות בידי לברך את אשר חפץ. ה. 'ואברכה מברכך ומקלךך אאר' ובוזה יתעלה כבודו, כי תהיה ניכר שהמוקירים אותו ומברכים אותו זוכים לברכה, והבאים לו ומקללים אותו יהיו מקוללים, ומתוך כך יבואו לידי הכרה שהברכה בעולם הוא בזכותו.

ערכה של ברכה מבר ישראל

הנהגה ברש"י מביא טעם להג' ברכות הראשונות וז"ל: 'לפי שהדרך גורמת לשלשה דברים ממעטת פריה ורביה, וממעטת את הממוץ, וממעטת את השם, לכן הוצק שלש ברכות הללו שהבטיחו על הבנים, ועל הממוץ, ועל השם' עכ"ל. ומתוך דבריו יש לדייק שרק אלו הג' ברכות ניתנו לאברהם לצורך הזמן, אבל הג' ברכות האחרונות היינו הכח לברך, והברכה למברכיו אלו ניתנו לו במתנה גמורה ואינה תלויה בדבר, וכיון שכן ניתנו אלו הברכות לירושה גם לזרעו אחריו עד סוף כל הדורות, והיינו שניתן הכח בכל אדם מישראל להמשיך ברכה במשפטי פיו, וכמו כן נוחלים ישראל כבודם בזה שמברכיהם מתברכים ומקלליהם מתקללים.

ואכן מצאנו בגמרא פריטשאלו הדברים מתקיימים גם בזרע האבות, 'ותניא, 'כה תברכו את בני ישראל' (במדבר ו, כג) רבי ישמעאל אומר: למדנו ברכה לישראל מפי כהנים, לכהנים עצמן לא למדנו, כשהוא אומר ואני אברכ, הוי אומר, כהנים מברכין לישראל, והקדוש ברוך הוא מברך לכהנים. רבי עקיבא אומר: למדנו ברכה לישראל מפי כהנים, מפי גבורה לא למדנו, כשהוא אומר ואני אברכ, הוי אומר כהנים מברכין לישראל, והקדוש ברוך הוא מסכים על ידם. אלא רבי עקיבא ברכה לכהנים מנא ליה? אמר רב נחמן בר יצחק: מ'ואברכה מברכך', עכ"ל הגמרא. ועי' תוס' (ד"ה ואברכה) ואפי' עכ"ם המברכים ישראל מתברכים, עיי"ש כל התוס'. הרי לנו מדברי רבי עקיבא שתוקפה של ברכת 'ואברכה מברכך' קיימת לדורות, וגם רבי ישמעאל אינו חולק על זה, אלא שאין הוא זקוק ללמוד מכאן שהכהנים מתברכים.

גזל על שום מה?

גם אודות הכח שניתן לאברהם אבינו 'לברך' בגמרא שתוקפו נמשך גם בזרעו, ולמדיים זאת ממאמרו של רבי חלבו אמר רב הונא (ברכות ו): 'כל שידוע בחברו שהוא רגיל ליתן לו שלום - יקדים לו שלום, שנאמר: בקש שלום ורדפהו, ואם נתן לו ולא החזיר - נקרא גזלן' עכ"ל. הרי לנו שעל אף שבפועל לא גנב ממנו שום דבר ממשי הוא בגדד 'גנב', וטעמו של דבר הוא, כי ברכתו של בר ישראל ערכה גדול, כי יכול המברך להמשיך בה הרבה טובה, ומאחר שמדרכו של עולם הוא להשיב ברכה להמברכו הרי זה כמי שהתחייב לו דבר שיש בו ערך, וכשמונע ממנו הברכה הרי זה כמפסידו.

הלכות הנוגעים לכח הברכה

ידיעה זו שיש כח מיוחד לברכה היוצאת מפיו של בר ישראל, אינה כל כך ידועה. וגם היודעים שיש איזה כח סגולי בברכה היוצאת מפיו של בר ישראל, אינם מודעים שיש לכך עיקר ושורש מן התורה, ושהינה מתנה מפורשת שנתנה מהש"י לאברהם ולזרעו אחריו, אולם המתבונן יווכח שסגולת הברכה נקבעה כהלכה, וכמה וכמה הלכות ומנהגים נתחדשו בהטחה זו, ונפרט מקצתם.

הזכות האורח לזמן - א. איתא בגמרא (ברכות נה). 'אמר רב יהודה: שלשה דברים מקצרים ימיו ושנותיו של אדם [ומונה ביניהם] מי שנותן לו כוס של ברכה לברך ואינו מברך, [והטעם] דכתיב 'ואברכה מברכך'. והיינו כי המברך ברכת המזון מברך לבעל הבית (רש"י) והיא הברכה האמורה בגמרא (ברכות מו): 'רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי אומר: אורח מברך כדי שיברך בעל הבית. מאי מברך? יהי יצונו שלא יבוש בעל הבית בעולם הזה ולא יכלם לעולם הבא; ורבי מוסיף בה דברים: ויצלח מאד בכל נכסיו, ויהיו נכסיו מוצלחים וקרובים לעיר, ואל ישלוט שטן לא במעשי דינו ולא במעשי ידינו, ואל ידקק לא לפניו ולא לפנינו שום דבר הרעה חסא ועבירה ועון מעתה ועד עולם' ע"כ. וכך אכן נפסק בשו"ע (סימן רא ס"ג) הרי לנו מכאן שמכח ההבטחה 'היה ברכה' נקבע הדין שה'אורח מברך' וכשאינו מברך ואינו מקיים 'והיה ברכה' גם אינו מתקיים בו 'ואברכה מברכך' ועל כן מקצר בכך ימיו ושנותיו ר"ל. [אולם ה'משנה ברורה' שם ב'שער היצוין' (ס"ק יז) שכתב דכהנים שבלאו הכי המנהג אצל כל אורח לומר הרחמן הוא יברך את בעל הבית, אינו יודע אם שייך כלל זה].

לענות אמן על ברכה של בר ישראל - ב. עוד ענין הנוגע להלכה ולמעשה שיש לתלותו בכח הברכה הנתונה לישראל, דאיתא ב'משנה ברורה' (סי' רטו ס"ק טו) וז"ל: 'איתא במדבר כששומע שאחד מתפלל דבר או מברך לישראל אפילו בלא הזכרת השם חייב לענות אמן. ולכן נתפשט המנהג שעונין אמן אחר הרחמן בבהמ"ז [אחרונים]. וראה עוד בספר 'ערוך השולחן' (סי' רטו סעיף א) בתו"ז: 'גם כששומע שעונין מי שברך לאחד, נכון לענות אמן, ובוה מקיים מצות ואהבת לרעך כמוך'.

לברך את הפועל בעת מלאכתו - ג. פרט נוסף שנקבע להלכה מצד הכח לברך הוא לברך את הפועל בשעה שעוסק במלאכתו וכלשונו של ה'משנה ברורה' (סי' שמו ס"ק ז): 'דורך ארץ לומר לאדם שעוסק במלאכה תצליח במלאכתך ואפי' לגוי, אבל מי שעוסק במלאכה אסור לומר לו כך' עכ"ל.

סגולת הברכה לשנות המזל - ד. ושמעתי אודות המנהג ישראל לברך בעת שמחה 'מזל טוב', כי כח הברכה הוא כל כך חזק עד שגם מזל שאינו תלוי בזכות, יכול להשתנות מכח הברכה.

המנהג לכפרל בשלום - ה. ואולי יש לומר שמסיבת הכוחות הטמונים באיש הישראלי לברך ולהתברך, נוהגים לכפול בשלום האדם המקדים לו שלום, לדוגמא, כשאחד אומר לחבירו 'אגוט מארג' משיבו חבירו 'אגוט מארגן אגוט יאר', כי אחר שבירך אדם לחבירו כבר זכה בעצמו באותה ברכה, ועל כן אין צורך שחבירו יברכו באותה מידה, ועל כן מן הראוי שיוסיף לו ברכה על ברכתו, וכעת יתברך המקדים מכח ההבטחה 'היה ברכה' והמשיב מכח 'ואברכה מברכך'. וכמסופר על מרא דארעא ד'ישראל הגאון רבי יוסף חיים זאנענפעלד זצ"ל שפעם אחת במצואי שבת קודש הסמוך לראש השנה, בירכו אחד הנערים בברכת 'א גוטע וואך', וענהו כנהוג 'א גוט יאהר', לאחר זמן מה נמלך וחזר לתור אחר הנער, וכשפגשו לבסוף אמר לו 'אסאך גוטע יאהרן', אחר כך הסביר שבדרך כלל כשהאדם מברך לחבירו בברכת 'א גוטא וואך' מברכו חבירו בתוספת ברכה 'א גוט יאר', אולם בזה השבוע שסיימה של השנה חל באמצעה, נמצא שהמשיב ברכה זו מגרע בזה מברכת חבירו, כי חבירו ברכו בשבוע שלם, והוא בירכו רק במחציתה, ועל כן מן הראוי לברכו בהרבה שנים טובות.

אחר שעמדתי על מעלתה של ברכה היוצאת מפי אדם מישראל, השכלתי להבין מה שראינו תמיד אצל רבינו הגה"צ רבי בנימין רבינוביץ זצוק"ל, שכשאחיל מברכותיו הקפיד שיהיו ידיו נקיות, וכשהיה זה ברחובה של עיר, גם הקפיד שיהיה במקום נקי, כי אכן ראינו שמשמשים בכח אלקי מיוחד שנתנה לזרע ישראל. השי"ת יזכנו שנוכה לברכת ה' ואברכה מברכך ולכל טוב סלה.

# ביטחון בהשם!

פירש רש"י: "רעב בארץ [מהו שאמר 'ארץ'] - באותה הארץ לבדה, לנסותו אם יהרהר אחר דבריו של הקב"ה, שאמר לו ללכת אל ארץ כנען, ועכשיו משיאו לצאת ממנה" ע"כ.

לכאורה צריך ביאור, הרי לא אמר לו הקב"ה לאברהם לצאת מארץ כנען, ולא מצאנו כלל שדיבר עימו בזה, ולא ניכר שום רמז על כך שהשיאו לצאת מארץ ישראל. ונראה מחמת קושיא זו נחלק הרמב"ן על רש"י, וסבירא ליה שיש בירידתו של אברהם למצרים מחמת הרעב חטא גדול, עיין שם. - אך לדעת רש"י שאמר לנסותו אם יהרהר אחריו צריך ביאור, שהרי לא אמר לו כלל לצאת למצרים.

ונראה שזה גופא חלק מן הניסיון בכך שלא אמר לו לרדת מצרימה, שכן מכלל האמונה צריכה שתיוולד תוצאת הביטחון, כי בעצם האמונה המופשטת בלבד שמאמין בכללות בבורא עולם ומנהיגו לא סגי, אלא כאשר האמונה איננה וחזקה בתוקפה הרי היא מולידה את מידת הביטחון, לבטוח בלב שלם בכל מה שעושה השי"ת עימו בעולמו, וממילא לא יהרהר אחר מידותיו יתברך.

ובכן מבואר יפה ענין זה הניסיון הנמשך מן הניסיון הראשון של "לך מארצך", ששם התחיל ביסודה של אמונה, ללכת אחר השם יתברך ולפרסם עצם האמונה באלקי עולם, לידע ולהודיע שיש מנהיג לבידה. וכאן המשיך בניסיון הביטחון הנולד בתוצאה מן האמונה, ולכן בדווקא לא דיבר עימו השי"ת כאן ולא ציווה עליו לרדת, כי אחר שכבר ניסוהו ביסוד אמונתו בה' בדין 'לך לך', הוסיף כאן לנסות את בטחונו בו שלא יהרהר אחר מידותיו יתברך כלום. ואף שיצטרף עתה מחמת הרעב לרדת מצרימה לא תהא בליבו שום תרעומת או טרזניה ח"ו כלפי מעלה, ויקבל הכל באהבה וברצון, להשליך כל יתרו על מי שאמר והיה העולם, באמונה שלמה וביטחון איתן באלקים חיים.

מעשה אבות סימן לבנים [עיין רמב"ן ריש הפרשה]. - אחר שנדברנו בשבת שעברה ביסוד "אמונה פשוטה" נוסף עתה להתעלות בדרגה הבאה מתוך האמונה, הלא היא מידת "ביטחון בהשם", לחיות ולהתנהג בביטחון חזק בהשי"ת בכל פרט ופרט ממעשיו ודיבוריו ומחשבותיו, כד"א (תהלים נה, כג) "הש"ך על ה' יהבך"!

[על פי "טיב התורה" פרטא דיין]

• § • § •

מון הבעל שם טוב הקי' ז"ע ישב פעם בחברת תלמידיו חב"א קדישא, ונדברו בענין מידת הביטחון. לאחר שיחה נוקבת שדיבר הבעש"ט והאר"ץ בענין, ביקשו התלמידים להראותם במושב 'ביטחון בהשם' מהו, בבחינת הלכה למעשה. וגילו לפניו מן השמים, שבעיירה פלונית מתגורר איש יהודי בעל ביטחון מופלא בהשם יתברך.

אמר הבעש"ט לתלמידיו, הבה נא נסעה יחדיו לראות בעינינו ביטחון מהו. כשהגיעו אל בית האיש התברר שהיהודי חוכר את בית המזיגה [קרע'טשמע] המקומי מן הפריץ, וכשנכנסו הבעש"ט ותלמידיו פנימה מצאו את הבית מלא אורחים שונים, ובעל הבית עומד עליהם ומוזג לכל אחד את כוסו בסבר פנים יפות, הוא נראה שמח ומלא חיות, ומשרת את לקוחותיו באהבה ובנאמנות.

כראות היהודי את הצדיק וחבורתו נכנסים אל קורת בית מלוגו חרד לקראתם ביראת הכבוד, הוא מיהר להושיבם בשולחן נאה מן הצד, והגיש לפנייהם תקרובת מיני תרגימא ומשקה. הם הודו לו על שירותו המסור, והתבוננו היטב אחר הליכותיו ותהלוכותיו.

לתע הושלך הס, אל הפונדק פרצה פלוגת שוטרים חמורי סבר, כשהקציץ המפקד מוביל אותם היישר אל מרכז האולם, בידו החזיק הקציץ מקל חבטות, הוא נעמד ברוב חשיבות כשכל הפלוגה סובבים אותו במשמר כבוד, ובמקל שבידו חבט על גבי השולחן שלוש חבטות עזות, שהרעידו את השולחן ביחד עם כל יושבי הבית... עם סיום שלושת החבטות התקיפות פנתה כל הפלוגה בראשות הקציץ לאחור, סובבו את פניהם המאיימות בצעידתם בתוון, ועזבו את הבית.

התלמידים שעקבו אחר כל זאת מן הצד התפלאו על המתרחש, מה פשר

כניסתה המוזרה של המשטרה ושל החבטות המרעידות נימי לב ונפש, בראותם את הפחד הגדול שהטילו השוטרים על כל אורחי הבית הבינו שמדובר במקרה קשה... - אבל מה מאוד נפלאו כשהביטו בבעל הבית החוכר עצמו וראו שלא התרגש כלל, הוא ניגש תיכף והמשיך במלאכתו כמי שלא קרה כאן כלום, ובשלווה הנסוכה על פניו חזר מהרה לסדר היום. הם שתקו ביתיים כדי שלא להפריעו בשאלות מציקות, ורק המשיכו לעקוב מקרוב אחר כל הנעשה.

חלפו כמה שעות והנה שוב 'אודך'... אותה פלוגת שוטרים פורצת בשנית בנחישות אל הבית, וכמעשהו בראשונה כך מעשהו בשניה, כל הטקס חזר על עצמו בדיק באותה צעדה ובאותם חבטות קשות עד שנסוגו ויצאו חוצה.

הפליאה גברה בכפלים, עתה כבר שאלו התלמידים את בעל הבית לפשר החבטות המפחידות הללו באמצע היום.

הסביר להם הפונדקאי ברוגע ובשלווה, שפלוגת משטרה זו נשלחה הנה היישר מביתו של הפריץ המקומי, בהיות שהוא חייב לו לפריץ סך של שלוש מאות רובל, והיום הגיע התאריך האחרון לתשלום החוב. לפיכך הסדר במחוז זה הוא שכשמגיע היום האחרון לתשלום שולח הפריץ את קציץ המשטרה עם פלוגתו אל הבית שלוש פעמים, בשתי הפעמים הראשונות מגיעים הם להתראה, וזה פשר החבטות

העזות שדפק הקציץ על השולחן כדי להזכיר על מועד סילוק החוב. - בפעם השלישית שמגיעה הפלוגה לבית, באם אין התשלום מוכן ביד החוכר הרי הוא נאזק בו במקום, ומושלך היישר אל תוככי בור בית הסוהר האיום שבאוחזת הפריץ, שם נימוק הוא ברעונו עד שיוסדר כל החוב במלואו.

כששמעו התלמידים את דבריו חרדו מאוד לשלומם, ואמרו: הלא כבר היתה פה הפלוגה היום שתי פעמים, לפי מראה פניו השמחות ושלוותן הרגועה נראה שיש בידך 'תכנית' מסודרת להסדיר את החוב בטרם יבואו ה'נדרמים' בפעם השלישית והאחרונה...

לא מיניה ולא מקצתיה! שחק האיש, אין לי שום תכנית, ועדיין אל עלתה בידי להשיג גם לא את הרובל הראשון, ובודאי שלא את רובל השלש מאות... - אבל גם לא צריך שום תכנית... אל דאגה, הפריץ אינו הבעל הבית של העולם, יש מנהיג לבידה! הוא ברא את כל העולם, הוא שהביאני אל העולם והעמידני כאן בבית המזיגה זנו, בטוחני בביטחון שלם בהשם יתברך צור העולמים, שבודאי יעזרני וישיעני, אין כאן שום מקום לדאגה!

החבורה הקדושה התפעלה מאוד לנוכח הביטחון השלם של היהודי הנמתי, והמשיכו להסתכל ולהתבונן כיצד יפול דבר.

חלפו עוד כמה שעות, והנה לקראת ערב הגיעה הפלוגה הנוקשה בשלישית, הפעם החזיק השוטרים בידיהם שירשרת ברזל של אוזיקים כבדה, מלבד מקל החבטות שביד הקציץ. תיכף בכניסתם הטילו מורא ופחד על כולם, [מלבד בעל הבית הנאשם עצמו...]. הקציץ ניגש בקומה זקופה אל מרכז אולם האורחים, באלה החזקה שבידו תבט על השולחן בתקיפות ובכל הכוח שלוש חבטות, ותיכף הורה באצבעו לשוטרים לגשת למלאכתם...

היהודי המסכן נאזק על אתר בשרשרת האזיקים, בלא שום התנגדות מצידו, וכשהוא מובל אל חור בית הסוהר ליווהו בני משפחתו בכייה ובדמעות, ואליהם הצטרפה גם החבראי קדישא לדעת מה יעשה בו.

גם בדרכם אל ביתו של הפריץ המרושע לא נראה היהודי מודאג כלל, הוא יצא עם השוטרים בראש מורם, ואף שוחח בדרכו עם התלמידים שליווהו והרגיע אותם בדברי ביטחון חזקים ואיתנים, שאין שום מקום לדאגה כי אצל השי"ת אין שום קושי להושיע גם ברגע האחרון. כענין שאמרו רז"ל בפ"ק דברכות (דף' ש' לה"ע א'): "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, שנאמר (איוב יג, טו) הן יקטלני לו איחל".

פתאום בעודם צועדים בדרכם נשמע קול שעטת סוסים חזק, מרכבה הדורה דהרה מהרה לקראתם ונעצרה בחריקה בדיק בסמוך אל היהודי, מן המרכבה נראה יורד מעדנות איש סוחר עשיר רם המעלה, הוא ביקש את רשות המפקד העליון לשוחח עם האיש כמה דקות, ומשינתן האישור ניגשו השניים הצידה החליפו ביניהם כמה מילים, ותיכף המשיכה התלוכה עד ביתו של הפריץ.

תבורת המלווים כולה, בני המשפחה החבורה הקדושה ושאר החברים והשכנים חזרו כולם לביתם בצער רב ובלב קודר על איש יהודי ירא ושלם

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

## ייסורים של אהבה

סיפר לי יהודי תלמיד חכם מעשה שכל אחד יכול ללמוד ממנו תועלת לחיים ולחונן ייסורים רבים וכך סיפר: "נסעתי לנוח לצרכי בריאות בהוראת רופא. מלבד הספרים לקחתי איתי מספר כתבי יד שאני עובד עליהם כדי להוציאם לאור וכתבתי הגהות על דפים רבים מאוד.

במשך כל השבוע הקדשתי ימים שלימים של עבודה קשה למטרה הזו.

בסוף השבוע כאשר שבנו הביתה עם כל המטלטלים, נוכחתי לחרדתי לראות שכתבי היד המוגהים אינם באמתחתי.

נלחצתי מאוד ופתחתי את כל השקיות והתיקים ובמקביל התקשרתי למקום האירוח ובקשתי שיחפשו שמא השארתי את האוצר שלי שם. (מי שלא כתב יתקשה להבין עד כמה זה יקר מפנינים וכמה עוגמת נפש זה לאבד כתבי יד מוגהים ומוכנים להדפסה בספר)

הצער היה עמוק וזוכרתי בבעל שם טוב הקדוש ששואל על הגמרא שמגדירה את המושג של ייסורים. כגון אדם שמחפש להוציא מכיסו שתי מטבעות ויצא לו רק מטבע אחת. הדבר תמוה שהלא רואים אנשים חולים בחוליים קשים מנשוא ומתייסרים בייסורים מרים ואם כך אין אפשר להגדיר את החיפוש בכיס מטבע או כל חפץ אחר כייסורים? אלא שהקב"ה ברחמי מעורר את האדם במשהו קטן כדי להשיבו למטב ולעורר אותו מתרדמתו. אם האיש מתעורר מזה אז זה מספיק אלא שהאדם לא מתייחס לייסורים הקטנים ורק כאשר הם גדלים מתחילים להתעורר ולפשפש במעשייהם וברוב המקרים יכולים למנוע את הייסורים הקשים אילו התעוררו בזמן לשאול מה רוצה ה' ממני...

עם המחשבה הזו התחלתי לפשפש במעשי והתחלתי לעבור ולשחזר את סדר היום שלי לראות היכן פגמתי במלכות? קמתי אמרתי ברכות התורה, למדתי ואז כשהתחיל התפילה הצטרפתי אל המתפללים. כאן נזכרתי שברכות השחר דילגתי בטעות. מיד אמרתי ברכות השחר, ועם סיום הברכות קבלתי טלפון ממקום האירוח שמצאו את הכתבים...

אילולי שבאדו הייתי חלילה שוכח מברכות השחר... את הסיפור הזה סיפר לי יהודי תלמיד חכם בהתרגשות אך יש בזה מסר חזק לכל אחד מאתנו. לא מוצאים את המפתחות או את הכרטיס או כל דבר הכי קטן: "הקב"ה מדבר איתנו" זה לא סתם יש סיבה ובוה נחסוך צרות רבות...

בעל המעשה: ג.ג.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית

פוזמן שלוח אל ר' שפחה ספואלס

בפקס: 15326517922

או: o.y.wines@gmail.com

שהושלך כך אל הבור ומקל בכלא האימנתי. אולם, לא חלפה שעה קלה והנה בפתח הפונדק נראה היהודי בעל הבית בכבודו ובעצמו, כשחיוך נסוך על פניו כדרכו נכנס אל הבית, ותיכף ניגש בטבעיות להמשיך במלאכתו שהפסיק בה לפני שעה קלה, וכאילו לא קרה כאן כלום המשיך בחיות ובשמחה לשרת את האורחים הברוכים כדרכו בקודש!

התדהמה גברה שבעתיים, כיצד צמח כאן הנאשם בעצמו כשהוא משוחרר כך אל הבית? שמא אסיר נמלט הוא? אולי מצא חפירה נעלמת בתחתית הבור? ... כולם ניגשו אליו וקבלוהו בשמחה גדולה, בהמטיים < | הפשך בעבוד האב

# ברכת מזל טוב

לידינו דודי ר' יעקב משה צוקרמן שליט"א  
 עורך מדור טיב המעשיות  
 • • •  
 לרגל נשואי בתו בשעת"ם  
 יה"ד שירוזה ממנה רוב נחת דקדושה

'השתדלות' בלבד, שכל אדם צריך להשתדל לפי עניינו ולעסוק בעסק פרנסתו. אבל כמה ואיך ירוויח למעשה בעסקיו, הלא הוא מכון בטיב ההשגחה העליונה על ידי קל זן ומפרנס לכל אחד ואחד כפי המגיעו בדיוק, ואין סוחר אחד נוגע לעולם במה שמוכן לחבירו! לפיכך לא חששתי לגלות בפניך את כל הסודות, כדי שתדע גם אתה להטיב את סדר השתדלותך בפרנסתך, ואין כאן שום בית מיחוש שמא תיקח אתה מן הרווחים שהיו אמורים ליפול בחלקך, דווקא, כך היו חיים אנשים יראים ושלמים, חדורים באמונה ובביטחון שלם ביה עולמים ברוך הוא!

עליו מטר של שאלות נוקבות, כיצד עלה בידו לחמוק מידי האכזריות של הפרץ העריץ?  
 ענה להם היהודי בחביבות ובמנוחת הנפש, כפי שאמרתי לכם כל העת הייתי בטוח בחסדו יתברך, והיה אצלי פשוט בוודאות מוחלטת שה' יהיה בעזרי! ואכן אותו סוחר שפגשנו בדרך מיהר מאוד בדרכו, והצליח להגיע ממש ברגע אחרון בהיותנו בדרכנו, הוא אמר למפקד הפלוגה שבהיות שנחפזו מאוד להמשיך דרכו מבקש הוא שיאשר לו לשוחח עמי דקות מספר בענייני עסקים...

שני חסידיים חשובי בני הגיעו יחדיו אל הרבי, שניהם הגישו פתקא ופדיון נפש כנהוג וביקשו להיושע בפרי בטן, את שניהם בירך הרבי בלב מלא תפילה שיזכו לישועה ולראות דורות ישרים מבזרכים. לתקופת הימים נולד לאחד מהם בן זכר בריא ושלם, ואילו השני נותר עריירי כבתחילה, ולא זכה לישועתו.  
 הדבר היה לפלא מעט, מאי שנא הראשון מן השני, הלא את שניהם בירך הרבי באותה ברכה בפה מלא, תרווייהו בני אותו מזל ובאותו מצב, מדוע הראשון נענה ונושע ורעהו בצרתו עומד?  
 כמה מן החסידיים נכנסו לסוד הענין וניסו לעמוד על פשר דבר, לאחר שביירו אצל השנים את סדר התלכותיהם לאחר שביזכם הרבי, התברר שיש הבדל גדול בין התנגותם.

בהיותו אחד מלקוחותיי הוותיקים, שהשנה יהיה כנראה עסוק מאוד ויצטרך להרבות בנטיעותיו מחוץ למדינה, על כן מעדיף הוא בשנה זו לשלם מראש את כל הצרכות הי"ש השנתית שלו ובני משפחתו. וכאשר עליו למחר להספיק את האונייה המפליגה בתוך זמן קצר למדינת הים על כן הביא עימו את סך התשלום של כל השנה כולה במלואו! הוא תחב בידי סך של שלוש מאות רובל בדיוק! והעסקה נסגרה בכי טוב.  
 כך המשכתי בדרכי אל בית הפרץ כשאמתחת הכסף בידי, כל הסכום במלואו, פרוטה אחת לא חסרה, נכנסתי בלוויית פלוגת השוטרים והקצין בראשם אל טרקלינו של הפרץ, הוא ישב וספר את כל הכסף אחת לאחת כמה פעמים, ולאחר שנוכח שאכן יש כאן את תשלום כל החוב בשלמות שחרר אותי לביתי.

הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מקופשיניץ - ארה"ב צוק"ל היה בן תלמיד חכם וירא אלקים מרבים, ה"ה רבי משה צ"ל, שלא האריך ימים ונתתלק בחטף בצעירותו.  
 לפרנסתו התעסק ר' משה בסחר יהלומים, הוא היה קונה ומוכר אבנים טובות ומרגליות, ועשה חיל בעסקיו.  
 פעם ביקש ממנו יהודי אחד שחפץ גם כן להשתלב בעסקי בורסת היהלומים, שיואל בטובו לסייע בעדו בכניסתו שמה, כי בהיותו סוחר חדש אינו מכיר עדיין את אופי המקום והתלכותיו.  
 ר' משה נענה בשמחה, הוא התחבר עם האיש והראה לפניו ולמד אותו את כל הליכי הסחר-מכר שבשטחי הבורסה השונים וכו'. ולאחר מכן הגדיל חסדו עמו כשפתח בפניו את פנקסו האיש, בו היו רשימות מדויקות של כל סוגי היהלומים, אצל איזה סוחר עדיף לרכוש יהלום פלוני במחירים טובים, ואצל מי את מרגלית אלמונית, מתי והיכן ולמי ישתלם למוכרם, ועוד כנהג וכהנה 'סודות מקצוע' השמורים עם גדולי טובי הסוחרים... את הכל פתח וגילה בפניו נדיבות לב.

וכי לא כך אמרתי לכם? סיים היהודי, כשבוטחים בהשם יתברך בלב שלם, אין שום מקום לדאגה כלל, כי הקב"ה עזר עוזר ויעזור!  
 יש'אל ב'ט' פה' ע'ר'ם ו'מ'נ'ם הוא! [מתוך שיחת קודש בקנין מידת הביטחון] § • § •  
 שח הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא צוק"ל, לפעמים רואים אנו שני יהודים הזקוקים למזון, האחד צריך סכום קטן בלבד, ואילו השני לעומתו זקוק לסכומים גדולים למאות ולאלפים. והנה למרבה הפלא פעמים רבות יותר קשה לאדם הראשון להשיג את הסכום הפעוט שמעיק עליו, מן השני ששיגי יותר בנקל סכומי עתק...  
 מדוע ולמה טרח הראשון יותר להשגת מעט הכסף? שאל הרבי, הרי הסברא נותנת בהיפוך, שכלל שנצרך לפחות כספים יוכל להשיגם יותר בקלות...

היהודי כמובן נהנה מאוד מכל המידע החשוב הזה, אך יחד עם זאת היה מלא התפעלות מצדקותו של רבי משה שאינו מונע ממנו כל זאת, ומגלה בפניו את הסודות הגדולים ביותר שלו, רזי מקצוע השמורים אצל הסוחרים בסתר. הוא הביע את התפעלותו בפני ר' משה מטיבו, ושאלו כיצד זה אינו חש לגלות כך את כל מסתרי סודות הצלחת מסחרו?  
 ענה לו ר' משה בחכמה, דע לך נאמנה, שכל מה שאנו עושים כאן בעסקי הסוחרות ביהלומים ומרגליות, או בכל דבר אחר, הכל בבחינת

ברם, הסביר הצדיק, האיש הראשון שצריך 'רק' קצת כסף סומך יותר על עצמו... ומדמה בדתו ללוות מזה ולבקש מזה... ואינו זוכר לתלות עיניו השמימה ולבקש ממי שהכסף והזהב שלו. לפיכך אין לו כל כך סייעתא דשמיא, ומניחים לו מן השמים להראות את כוחו ואת גבורתו... עד שרואה ומכיר שאין ידו משגת מעצמו, וזוכר להשליך ידו על השי"ת, ואז זוכה לישועתו.  
 אך האיש השני לעומתו שזקוק נאשות לסכומים אדירים, ידע ומכיר מראש שמצד עצמו אין לו שום סיכוי להשיג אף לא עשיריית מן הסכום, וממילא מגיע יותר מהרה אל השי"ת, מפיל ושוטח את תחינתו לפניו, שיהא הוא לו לעזר ולאחסימן בכל פרוטה ופרוטה, וממילא נענה מהרה מן השמים.  
 על דרך שאמר היהודי הקדוש מפשיסחא צוק"ל ברמיז פסוקי תהלים (יג, א-א): 'לְמַנְעַם מִזְמֵר לְדָוִד, עַד אֲנֵה ה' תִּשְׁפָּחֵנִי צָחַת, עַד אֲנֵה תִּסְתִּיר אֶת פְּנֵי מוֹפְזִי. עַד אֲנֵה אֲשִׁית צַדִּיךָ בְּנַפְשִׁי, יְגֹן בְּלִבִּי יוֹמָם, עַד אֲנֵה יוֹדֵם אִיבֵי עַלִי. הַבִּיטָה עֲנֵנִי ה' אֱלֹהֵי הָאֲרֶזֶת עֲנֵנִי וְגו', וְאֵנִי בְּחַסְדְּךָ בְּטַחְתִּי, יְגַל לִפִּי בִישׁוּעָתְךָ, אֲשִׁירָה לְה' כִּי גָמַל עָלַי.'  
 ופירש היהודי הקדוש (ספר 'עשרה לראש צדיק', חובא בספר 'זוהרי הקדוש עה"ת פי' בשלח) שהכתוב מסביר את עצמו, ומפרש שיחתו היטב: שמתחילה שואל עד אנה ה' תשכחני נצח? עד אנה תסתיר את פניך ממני? - ועל כך משיב ואומר, 'עד אנה אשית עצות בנפשי', כל עוד

יכולה לתפוס בו, וישועתו מתרחקת ממנו!  
 וְאֵנִי בְּחַסְדְּךָ בְּטַחְתִּי יְגַל לִפִּי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לְה' כִּי גָמַל עָלַי!  
 [שיחת חינוך לפני חשוכי בנים]

שמח לב מבקשי ה'  
 תנו להודיע כי מבקש יצא לאור  
 ספר טיב הקהילה - שנה אחד עשר  
 ניתן לחשיב סעיפות הספרים

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ר) טל לשלוח למייל הפצ"ב

לע"י יעקב צבי בן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה ולב"ע י"סיון תנצב"ה.	לע"י רחוב שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטי"א רבי ישראל יצחק ולב"ע י"ח נסלו תנצב"ה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז י"ר ירוק מרכז 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו
------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	--	------------------------	---	----------

יר"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-10455-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגזויר ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173